

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 841/2017
31.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог Јавног комунално-стамбеног предузећа „Сента“ из Сенте, кога заступа пуномоћник Арвин Гомбош, адвокат из .., ради утврђења радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1837/16 од 07.12.2016. године, у седници већа одржаној 31.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ се ревизија тужиоца изјављена против пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1837/16 од 07.12.2016. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сенти П1 24/15 од 09.03.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је радни однос тужиоца заснован код туженог 04.01.2013. године постао радни однос на неодређено време дана 24.01.2014. године, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди га на послове који одговарају његовој стручној спреми почев од 14.05.2014. године, те да тужиоцу накнади трошкове спора. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 127.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1837/16 од 07.12.2016. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног

поступка из члана 374 став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, будући да је другостепени суд оценио битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности. Исто тако, у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуштања у примени нити до погрешне примене одредаба процесног закона, које би могле бити од утицаја на законитост побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог од 04.01. до 04.12.2013. године, на радном месту службеника ..., и у том периоду закључивани су уговори у раду на основу којих је тужилац заснивао радни однос код туженог на одређено време. Последњи уговор је закључен за период од 01.11. до 4.12.2013. године, а затим је тужилац од 05.12.2013. године до 04.01.2014. године радио код другог послодавца, предузетника „ББ“, и у том периоду (односно до 31.01.2014. године), био је евидентиран код Националне службе за запошљавање као незапослено лице, са правом на новчану накнаду. Након тога, тужени је поново са тужиоцем закључио уговор о раду на одређено време за период од 01.02. све до 13.05.2014. године, а тог дана тужиоцу је одлуком туженог радни однос престао због истека времена на које је заснован. Током поступка је утврђено да је у другој половини јануара месеца 2014. године, тужилац, без уговора о раду, повремено долазио у просторије туженог, али да није обављао послове који су се односили на ..., да тужени није евидентирао тужиочево присуство на раду. Дана 17.01. 2014. године одржан је семинар из области ... на ..., на коме је присуствовало једно лице запослено код туженог, док је тужилац присуствовао семинару по својој вољи, односно није био ангажован од стране туженог.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев да се утврди да је радни однос тужиоца на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад.

Према члану 37. Закона о раду, радни однос заснива се на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци (став 1.). Под прекидом из става 1. овог члана не сматра се прекид рада краћи од 30 дана (став 2.). Радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку рока на који је заснован радни однос.

У конкретном случају, радни однос тужиоца на истим пословима непрекидно је трајао мање од 12 месеци, након чега је тужилац имао прекид рада који је трајао дуже од 30 радних дана. Исто тако, тужилац је са туженим закључио уговор о раду на одређено време, до 04.12.2013. године, и по истеку рока на који је радни однос заснован, није наставио да ради код туженог пет радних дана. Сходно наведеном, тужилац није стекао статус запосленог на неодређено време код туженог, на основу 37. ст. 1 и 4. Закона о раду.

Тужилац, у смислу члана 231. став 2 . ЗПП-а, сноси терет доказивања да је по истеку уговора о раду на одређено време наставио да ради пет радних дана. У конкретној ситуацији, тужилац није пружио доказе да је у том периоду, по налогу туженог, био радно ангажован и да је радио пуно радно време, већ је повремено долазио у просторије послодавца. Стога су нижестепени судови правилно применили правило о терету доказивања, налазећи да долазак тужиоца у просторије послодавца после 17.01.2014. године не значи истовремено и наставак рада, као услов из члана 37. став 4. Закона о раду, за прерастање у радни однос на неодређено време, па стога наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић